USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobců: **a) O. K., b) O. K., c) nezl. A. K.,** nezletilá žalobkyně c) zastoupena zákonnou zástupkyní matkou – žalobkyní b), všichni zastoupeni Mgr. Beatou Kaczynskou, advokátkou se sídlem Masarykovy sady 76/18, Český Těšín, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 12. 2017, č. j. OAM-734/ZA-ZA11-ZA20-2017 a č. j. OAM-733/ZA-ZA11-ZA20-2017, v řízení o kasačních stížnostech žalobců a), b) a c) proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 5. 2018, č. j. 63 Az 25/2017 – 76,

takto:

I. Kasační stížnosti **se odmítají** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasačních stížnostech.

III. Ustanovené zástupkyni žalobců a), b) a c) Mgr. Beatě Kaczynské, advokátce se sídlem Masarykovy sady 76/18, Český Těšín, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 9365 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 12. 2017, č. j. OAM-734/ZA-ZA11-ZA20-2017, bylo o žádosti žalobce a) ze dne 5. 9. 2017 o udělení mezinárodní ochrany rozhodnuto tak, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), se neuděluje. Rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 12. 2017, č. j. OAM-733/ZA-ZA11-ZA20-2017, pak bylo o žádostech žalobkyň b) a c) ze dne 5. 9. 2017 o udělení mezinárodní ochrany rozhodnuto tak, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, se neuděluje.

[2] Žalobce a) podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), řízení bylo vedeno pod sp. zn. 63 Az 25/2017. Žalobkyně b) a c) podaly taktéž proti rozhodnutí žalovaného žalobu, jejich řízení bylo vedeno pod sp. zn. 63 Az 26/2017, přičemž usnesením krajského soudu ze dne 6. 3. 2018, č. j. 63 Az 25/2017 - 44, byly tyto věci spojeny ke společnému řízení. Žalobci v podaných žalobách shodně uvedli, že jsou v jejich případě splněny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany minimálně ve formě doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, neboť s ohledem na výhrůžky, kterým na Ukrajině opakovaně čelil žalobce a), jim hrozí v případě návratu do země původu nebezpečí vážné újmy.

[3] Krajský soud rozsudkem ze dne 22. 5. 2018, č. j. 63 Az 25/2017 – 76 (dále jen „napadený rozsudek“) žaloby zamítl. Dospěl k závěru, že žalovaný zjistil skutkový stav v potřebném rozsahu, obstaral si dostatek informací nezbytných k vydání rozhodnutí, přičemž shromážděné informace ohledně bezpečnostní a politické situace na Ukrajině považoval za zcela dostatečné a přiměřeně aktuální k datu vydání napadených rozhodnutí; žalovaným zjištěný skutkový stav pak nedoznal změn ani v průběhu řízení před krajským soudem po provedení důkazu aktuální Informací OAMP z 22. 1. 2018 o politické a bezpečnostní situaci na Ukrajině zabývající se obdobím let 2016 a 2017. Záporožská oblast, z níž žalobci pocházejí, je podle zprávy Ministerstva vnitra ČR pod kontrolou ukrajinské ústřední vlády, shromážděné zprávy o zemi původu vypovídají o tom, že Ukrajina se nenachází ve stavu tzv. totálního konfliktu – tj. v situaci, že již pouhá přítomnost osoby na území této země nebo regionu ji vystavuje reálnému nebezpečí ohrožení života a tělesné integrity.

[4] K námitce žalobců ohledně nesprávného hodnocení možnosti udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu pak krajský soud konstatoval, že z napadených rozhodnutí je patrné, že se žalovaný zabýval posouzením, zda žalobcům hrozí v případě návratu na Ukrajinu vážná újma, přičemž naznal, že žalobci během správního řízení neuvedli nebo nedoložili nic, co by nasvědčovalo tomu, že by měli ve své vlasti závažné problémy a že by jim po návratu hrozilo nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Dle názoru krajského soudu jsou rozhodnutí žalovaného podrobně odůvodněna a zabývají se všemi žalobci uvedenými skutečnostmi. K tvrzeným výhrůžkám žalobci a) ohledně zjištění pobytu syna v souvislosti s jeho možným nástupem na vojenskou službu souhlasil krajský soud s konstatováním žalovaného, že se jednalo pouze o telefonické výhrůžky neznámých osob, které žalobci považovali za policisty, osoby z SBU či Berkutu, přičemž zdůraznil, že žalobci tento problém s nikým neřešili, na nikoho se neobrátili s žádostí o pomoc a nevyužili možnosti právní ochrany, kterou jim dává jejich vlast. Krajský soud konstatoval, že žalovaný se zabýval situací na Ukrajině a shromáždil dostatek podkladů o možnostech ochrany tamními úřady, přičemž bylo zjištěno, že v zemi původu žalobců jsou dostupné prostředky ochrany k hájení práv. Krajský soud měl za to, že nebyla prokázána neschopnost či neochota příslušných ukrajinských státních orgánů k poskytnutí ochrany žalobcům, nelze proto akceptovat tvrzení žalobců a) a b) o neúčinné pomoci v situaci, kdy nevyužili všechny možnosti, které jim právní systém v jejich vlasti umožňoval. Na tomto závěru nemění nic ani událost popisovaná žalobci, k níž mělo dojít před 3 nebo 4 lety, kdy žalobce a) měl být zbit policisty poté, co jim vytýkal, že chodí nevšímavě kolem narkomanů, kteří prodávají drogy; ani tehdy totiž žalobce tvrzené protiprávní jednání policistů neřešil a na státní

orgány své země se s žádostí o pomoc neobracel. Pokud se tedy žalobci proti jimi tvrzenému postupu neznámých osob nijak nebránili, neoslovili státní orgány se žádostí o pomoc, nelze akceptovat jejich tvrzení o neúčinné pomoci v zemi původu. V daných souvislostech nelze pominout ani tu skutečnost, že žalobci neměli žádné problémy se získáním cestovního dokladu a bez jakýchkoli obtíží z Ukrajiny vycestovali.

II. Kasační stížnosti žalobců a vyjádření žalovaného

[5] Proti rozsudku krajského soudu podali žalobci a), b) a c) (společně dále též „stěžovatelé“) kasační stížnosti, ve kterých navrhují napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Stěžovatelé mají předně za to, že kasační stížnosti přesahují jejich vlastní zájmy ve smyslu § 104a s. ř. s., neboť v projednávaném případě se jedná o zásadní pochybení krajského soudu, které mohlo mít dopad do jejich právního postavení; soud totiž nedostatečně zjistil skutkový stav a na takto zjištěný skutkový stav aplikoval nesprávný právní názor. Stěžovatelé nesouhlasí s tím, jakým způsobem se krajský soud vypořádal s otázkou naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Jsou přesvědčeni, že závěr krajského soudu, který shledal jejich námitky nedůvodnými, neboť nevyužili právní ochrany, kterou jim poskytuje jejich vlast, když zároveň nebyla prokázána neschopnost či neochota příslušných ukrajinských státních orgánů k poskytnutí ochrany, nekoresponduje s důkazy shromážděnými v průběhu správního řízení. Stěžovatelé poukazují na jednu větu z poměrně obsáhlých rozhodnutí žalovaného, v nichž uvedl, že *„připouští, že mechanismy policejních stížností mohou být mnohdy neúčinné“*; dále pak odkazují na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, jenž pojednává o povinnosti pokusit se vyhledat ochranu před vážnou újmou nejprve v zemi původu v případě pronásledování ze strany státu. Stěžovatelé jsou přesvědčeni, že za situace, kdy měli za to, že tím, kdo žalobci a) vyhrožuje, jsou příslušníci SBU – tedy státních bezpečnostních složek Ukrajiny, pak není možné po nich požadovat, aby vyčerpali všechny možnosti, které jim poskytují právní předpisy Ukrajiny; měli totiž důvodné pochybnosti, zda by jim instančně výše postavené orgány byly ochotny poskytnout účinnou pomoc, a to i s ohledem na předchozí osobní zkušenost žalobce a) s policisty.

[7] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasačním stížnostem uvedl, že napadené rozhodnutí považuje ve vztahu k stěžovateli tvrzeným důvodům žádosti o mezinárodní ochranu za odůvodněné v dostatečném rozsahu. K závěrům obsaženým v tomto rozhodnutí dospěl na základě logických, objektivně podložených úvah, rozhodnutí je dostatečně individualizováno a je přezkoumatelné; žalovaný získal veškeré potřebné informace o zemi původu, pročež unesl své důkazní břemeno. Krajský soud se zjevně zabýval celým spisem a všemi žalobními námitkami.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnosti byly podány včas, osobami oprávněnými, proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná,

stěžovatelé jsou v řízení zastoupeni advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. a jsou splněny i obsahové náležitosti stížnosti dle § 106 s. ř. s.

[9] Před přistoupením k meritu věci, tj. posouzením důvodnosti kasačních stížností, se Nejvyšší správní soud musel nejdříve zabývat otázkou jejich přijatelnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. totiž platí, že jestliže kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

[10] Kasační stížnosti jsou nepřijatelné.

[11] Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39 (všechna v tomto usnesení citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), je přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení rovněž uvedl, že v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů kasační stížnosti, stanovených v § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž též uvést, v čem stěžovatel spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti - v konkrétním případě přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

[12] V tomtéž usnesení poskytl Nejvyšší správní soud typový výčet situací, kdy bude podmínka podstatného přesahu významu kasační stížnosti nad vlastními zájmy stěžovatele zpravidla splněna. *„O přijatelnou kasační stížnost se může zpravidla, nikoliv však výlučně, jednat v následujících případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, přičemž rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu; 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon, což znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně; 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se pak v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo,*

věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.“

[13] Stěžovatelé uvedli, že přijatelnost jejich kasačních stížností je možné shledat v tom, že napadený rozsudek je zatížen zásadním pochybením soudu, které mohlo mít dopad do jejich právního postavení; krajský soud totiž nedostatečně zjistil skutkový stav a na něj pak aplikoval nesprávný právní názor v otázce naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu.

[14] Nejvyšší správní soud k tvrzenému důvodu přijatelnosti kasačních stížností shledávaném stěžovateli v pochybení krajského soudu spočívajícím v nedostatečném zjištění skutkového stavu konstatuje, že žalovaný v rámci možností případu řádně a dostatečně zjistil skutkový stav a svá rozhodnutí založil na jasně označených důkazech, když vycházel z výpovědi žalobce a) učiněné při pohovoru k žádosti ze dne 8. 9. 2017, z výpovědi žalobkyně b) učiněné při pohovoru k žádosti ze dne 8. 9. 2017 a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení k politické a bezpečnostní situaci a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině, jež jsou založeny ve správních spisech (konkrétně z Informace MZV ČR č. j. 110105/2014-LPTP ze dne 1. 8. 2014, Informace OAMP – Ukrajina, situace v zemi – politická, bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby ze dne 24. 7. 2017, Výroční zpráva Amnesty International 2017 ze dne 22. 2. 2017, Zpráva Úřadu vysokého komisaře Organizace spojených národů pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině 16. 2. až 15. 5. 2017, ze dne 13. 6. 2017, Zpráva organizace Freedom House Svoboda ve světě 2017 – Ukrajina, z ledna 2017); na ústním jednání dne 11. 5. 2018 byl pak krajským soudem ještě proveden důkaz listinou s aktuálními informacemi o zemi původu žalobců „Ukrajina – Informace OAMP, 22. ledna 2018 – Situace v zemi“. Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 11. 8. 2016, č. j. 10 Azs 110/2016 – 56, uvedl, že *„v řízení ve věcech mezinárodní ochrany má žadatel o mezinárodní ochranu povinnost tvrzení, neboť pouze on svým tvrzením utváří rámec zjišťování skutkového stavu ve správním řízení. Správní orgán zjišťuje skutečnosti rozhodné pro udělení azylu jen tehdy, pokud žadatel tyto důvody alespoň tvrdí (srov. např. rozsudek zdejšího soudu ze dne ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005 – 86). Na stěžovateli tedy ve správním řízení leželo břemeno tvrzení azylově relevantních důvodů.“* Žalobce a) tvrdil, že mu bylo telefonicky vyhrožováno neznámými osobami v souvislosti s možným nástupem jeho syna na vojenskou službu, žalobkyně b) pak uvedla, že výhrůžky žalobci a) byly spojeny s jeho možným nástupem do armády, žádný z nich však nenavrhl konkrétní důkazní prostředky a dokonce ani netvrdil další skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že žalobci a) vyhrožujícími osobami jsou příslušníci SBU, pročež by jim v zemi původu měla hrozit vážná újma; stěžovatelé pouze shodně navrhovali využít jako podklad i zprávu amerického US Department of State z března 2017 a zprávu kanadské Rady pro přistěhovalectví a uprchlíky. Za této situace nelze žalovanému vyčítat, že nedostatečně zjistil skutkový stav věci, neboť ten napadená rozhodnutí založil na přiměřeném množství věrohodných podkladů; nesouhlas stěžovatelů s jejich hodnocením a právním posouzením je otázkou následující.

[15] K namítanému nesprávnému právnímu posouzení otázky naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu jakožto dalšímu tvrzenému

pochybení krajského soudu zapříčiňujícímu přijatelnost kasačních stížností Nejvyšší správní soud uvádí, že k problematice povinnosti žadatele o mezinárodní ochranu obrátit se nejprve s žádostí o pomoc na vnitrostátní orgány v zemi původu se již vyjádřil ve své judikatuře. Např. v usnesení ze dne 27. 5. 2015, č. j. 2 Azs 52/2015 – 52, Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„z konstantní judikatury zdejšího soudu, zejména z rozsudků ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008 – 57, ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, č. 1749/2009 Sb. NSS, ze dne 18. 12. 2008, č. j. 1 Azs 86/2008 - 101, č. 1806/2009 Sb. NSS, nebo ve vztahu k Ukrajině z usnesení ze dne 20. 1. 2009, č. j. 2 Azs 101/2008 - 41, ze dne 24. 6. 2010, č. j. 7 Azs 25/2010 - 104, ze dne 27. 3. 2013, č. j. 6 Azs 37/2012 - 27, vyplývá, že se v případě pronásledování soukromými osobami musí postižená osoba v zásadě vždy obrátit nejprve s žádostí o pomoc na vnitrostátní orgány v zemi původu, pokud není zjevné, že tyto orgány nejsou schopny či ochotny účinnou ochranu poskytnout. Stěžovatel se však ani nepokusil této možnosti využít, přičemž neuvedl žádné konkrétní důvody, na základě kterých by mu měla být ukrajinskými státními orgány taková pomoc odepřena, s výjimkou obecných úvah o tom, že správní orgány v Ukrajině jsou provázány s mafií a nejsou schopny ochranu poskytnout. Přímo k hrozbě útoků příslušníka SBU v rozsudku ze dne 11. 8. 2010, č. j. 2 Azs 9/2010 - 83, uvedl, že „všeobecně známou skutečností přitom je, že na Ukrajině existuje právní systém poskytující obětem kriminální činnosti právní prostředky, jimiž se lze vůči takovému jednání bránit u příslušných státních orgánů.“ … Na základě těchto závěrů je možné považovat za podložené, že na Ukrajině sice dochází k pronásledování osob, které má zpravidla formu vydírání nebo výhrůžek, nejedná se však o situaci, která by nebyla s pomocí státních orgánů řešitelná.“* V usnesení ze dne 1. 6. 2017, č. j. 9 Azs 14/2017 – 30, Nejvyšší správní soud ve vztahu k Ukrajině jako zemi původu uvedl, že *„pokud nebyl stěžovatel spokojen s postupem policie, případně s její nečinností, měl se obrátit na nadřízené orgány, což neučinil. Ze zprávy Freedom House, na kterou je odkázáno v kasační stížnosti, plyne, že otázka fungování právního státu je v ní rozebírána pouze ve vztahu ke kauzám s politickým kontextem. Nevyplývá z ní, jako ostatně z žádné zprávy doložené ve správním spisu, že by k ovlivňování justice docházelo ve spojení běžnými kriminálními kauzami, které nikterak s politickými otázkami nesouvisí.“* Nejvyšší správní soud nepřehlédl rozsudek ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 – 70, v němž vyslovil, že žalovaný i krajský soud jsou povinni ke skutečnosti, že stěžovatel byl pronásledován ze strany státních orgánů, přihlédnout, přičemž je nutné *„obezřetně zvažovat, zda-li výše instančně postavené orgány či jiní poskytovatelé ochrany jsou schopny a ochotny poskytnout účinnou ochranu ve smyslu čl. 7 odst. 2 kvalifikační směrnice.“* V nyní projednávané věci není zjevné, které osoby žalobci a) telefonovaly a vyhrožovaly mu, neboť on sám uvádí, že se pouze domnívá, že to byli příslušníci SBU, navíc se tyto osoby měly pokaždé představit jinak; žalobkyně b) pak vypověděla, že žalobci a) volali z vojenské správy. Žalovaný přesto za této situace vycházel z Informace MZV, č. j. 110105/2014-LPTP, ze dne 1. 8. 2014, která uvádí, že *„stížnosti proti postupu policejních složek lze podat u prokuratury, popřípadě u útvaru vnitřní kontroly konkrétního policejního okrsku“*, ve spojení s Informací MZV, č. j. 107318/2017-LPTP, ze dne 3. 8. 2017, sdělující, že situace na Ukrajině zůstává i nadále stejná; dále taktéž z Informace OAMP – Ukrajina, situace v zemi, ze dne 24. 7. 2017, která k možnosti ochrany před nezákonným jednáním bezpečnostních služeb mimo jiné uvádí, že Ukrajina přijala řadu ústavních reforem a reformních zákonů vztahujících se k soudní moci, bezpečnostním složkám, zejména policii, ekonomické politice, k boji proti korupci nebo decentralizaci. Skutečnost, že žalobce a) byl před lety napaden policisty, jejichž práci kritizoval, když se tehdy proti tomuto jednání nebránil a nedomáhal se přezkumu ze strany nadřízených orgánů, nevede k závěru, že by žalobce

mohl mít důvodně pochybnosti o účinnosti kontroly ze strany ukrajinských orgánů. Nejvyšší správní soud nadto zdůrazňuje, že žalobci a) bylo dle jeho tvrzení vyhrožováno pouze telefonicky, nikdy nebyl příslušníky žádných státních orgánů Ukrajiny (policie či SBU) v souvislosti s předmětnými telefonáty ztotožněn, zadržen, vyslýchán či dokonce fyzicky napaden; naopak neměl žádné problémy se získáním cestovního dokladu a bez jakýchkoli obtíží vycestoval z Ukrajiny. Je-li syn žalobce a) skutečně hledán státními orgány za účelem nástupu k výkonu vojenské služby, Nejvyšší správní soud dodává, že branná povinnost je sama o sobě zcela legitimním požadavkem každého státu kladeným na jeho občany (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 – 44, nebo usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2015, č. j. 6 Azs 113/2015 – 30, ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 – 31, ze dne 22. 7. 2015, č. j. 2 Azs 160/2015 – 43, nebo ze dne 10. 9. 2015, č. j. 2 Azs 175/2015 – 34).

[16] S ohledem na výše uvedené nemá Nejvyšší správní soud za to, že by se krajský soud v napadeném rozsudku dopustil hrubě nesprávného posouzení právní otázky. Stěžovateli tvrzený důvod přijatelnosti jejich kasačních stížností, tj. pochybení krajského soudu, by mohl obstát jen v krajních případech, pokud by v průběhu řízení o žalobách došlo k tak hrubým vadám, které by svojí povahou stály proti samotným základním zásadám přezkumného soudního řízení, případně pokud by rozhodnutí soudu vykazovalo tak extrémně závažné nedostatky, že by bylo v rozporu s právem na spravedlivý proces nechat je bez povšimnutí. Takovými vadami však napadený rozsudek ani řízení, které mu předcházelo, zjevně netrpí. K žádnému porušení práva na spravedlivý proces, natož pak porušení extrémnímu, v projednávané věci nedošlo, pročež podmínky přijatelnosti kasační stížnosti tak nejsou splněny.

IV. Závěr a náhrada nákladů řízení

[17] S ohledem na skutečnost, že stěžovatelé nepředestřeli žádnou otázku, jež by mohla mít obecný dopad na rozhodovací činnost krajských soudů a k níž by se měl Nejvyšší správní soud vyslovit za účelem sjednocování judikatury, přičemž takovou otázku nenalezl soud ani *ex offo* z obsahu spisu, ani z popisu skutečností samotnými stěžovateli, nemohl Nejvyšší správní soud dospět k jinému závěru, než že kasační stížnosti svým významem podstatně nepřesahují vlastní zájmy stěžovatelů. Kasační stížnosti proto podle § 104a s. ř. s. odmítl jako nepřijatelné. O věci přitom rozhodoval bez jednání za podmínek § 109 odst. 2 s. ř. s.

[18] O náhradě nákladů řízení o kasačních stížnostech Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 věty první za použití § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože kasační stížnost byla odmítnuta.

[19] Usnesením krajského soudu ze dne 23. 1. 2018, č. j. 63 Az 25/2017 - 28, byla žalobci a) ustanovena zástupkyně z řad advokátů Mgr. Beata Kaczynská, advokátka se sídlem Masarykovy sady 76/18, Český Těšín. Tatáž zástupkyně byla ustanovena žalobkyním b) a c) usnesením krajského soudu ze dne 23. 1. 2018, č. j. 63 Az 26/2017 - 29. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[20] Nejvyšší správní soud přiznal ustanovené zástupkyni odměnu za jeden úkon právní služby, a to podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů] ve výši 3100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5. téže vyhlášky], a to za každou zastupovanou osobu, tj. 3 x 3100 Kč, přičemž tato částka je snížena o 20 % [§ 12 odst. 4 téže vyhlášky]. K odměně dále náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč [§ 13 odst. 3 téže vyhlášky]. Ustanovená zástupkyně stěžovatelů doložila, že je plátcem daně z přidané hodnoty, částka se proto zvyšuje o 21 %; celkem tedy odměna ustanovené zástupkyně činí 9365 Kč. Tato částka jí bude vyplacena do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. ledna 2019

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu